Voor veel vrouwen is moeder worden een vanzelfsprekendheid. Maar wat nou als je niet zwanger kun worden? Hoe is dat voor jezelf? En hoe reageert de buitenwereld daarop? Giselle: 'Tegen mij zeiden ze:

'Maar jij hebt toch een hond?'

selle Ecury (52): "Op mijn zesde wilde ik moeder worden. Of kinderboekenschrijf-:r. Ik was altijd met andermans kinderen de weer. Als een klasgenootje een broertje zusje kreeg, wilde ik altijd kijken, dat vond prachtig. Toen ik twintig was, heb ik zelfs n relatie verbroken omdat mijn toenmalige iendje later geen kinderen wilde. Ik ben een rmoeder, gemaakt voor een gezin. Maar ıdat ik heel vroeg in de overgang raakte, n ik geen kinderen krijgen."

hebt levenslang gekregen, kind. Het is een ıwproces dat nooit ophoudt, omdat er nie-ınd is die je kunt begraven. Net als bij een ·missing, weet je. Tegen beter weten in blijf 'open. Maar het slijt wel. Echt, het slijt. ; je de biologische leeftijd niet meer hebt, :lt je schoot niet meer zo leeg. Tegen die l moet je vol zijn van jezelf.'

: citaat van Clara, één van de twee onge-d kinderloze hoofdpersonen uit Giselles nan *Erfdeel*, lijkt op vrijwel alle uitspraken ı haarzelf. "Carmen, de andere vrouw in boek, blijft veel langer in een slachtof-:ol hangen. Maar zelf denk ik dat je geen :rgie moet stoppen in dingen die je niet ıt veranderen. De juiste weg is dat je fei- moet accepteren. Pas dan kan er ruimte nen voor andere zaken. Soms mag je t verdrietig zijn. Dat ben ik ook geweest, ıral als iedereen om je heen kinderen gt. Je moet echt leren leven met verlies, t het feit dat je nooit moeder zult worden. bij elk verlies moet je iets anders doen, :ven anders invullen. Vervullen. Dat is ig. Mensen kunnen soms zulke kwetsende gen zeggen. Zo van: 'Maar jij hebt toch hond?' Gelukkig ben ik iemand die alles alle kanten bekijkt. Dat maakt dat ik niet erwijtend ben. Ook denk ik: het is zoals is. Toch neem je een ingrijpend verlies d met je mee. Hoewel het heel heftige met ijd wegebt. Natuurlijk heb ik ook mijn e momenten waarop het gemis heel erg k mis het geteut om de tafel, het papjes en ies klaarmaken. En dat er nu niemand is ets van je eigenheid erft, dat steekt. Soms nijn moeder: 'O, zo ben je nét oma.' Ik k bijvoorbeeld altijd een allegaartje van iezen om de tafel leuk te dekken. Of het tselen, frutselen, iets maken voor iemand ers. Aan wie laat ik dat nu na? Zoiets had ik graag willen doen. Het lijkt me leuk om in je kinderen te zien dat ze iets heel eigens ontwikkelen, maar met details van toen, van thuis. Daar zou ik erg van kunnen genieten. Ook blijft bij mij het spookbeeld bestaan om oud te worden en heel ver af te staan van jongere generaties. En uiteraard ben je nieuwsgierig naar hoe het voelt, dat zwanger zijn. Het bewust bezig kunnen zijn met iets wat in je lichaam leeft en straks een zelfstandig leven gaat bestaan. Dat zijn intense dingen, een dimensie die je moet missen of hebt moeten missen. Het is wel zo dat je over en weer andermans situatie idealiseert, maar dat heeft te maken met wat je wilt in het leven. En ík wilde kinderen die met een schepje in het zand speelden en om een boterham zeurden. Echt, het gezeur wilde ik ook. Kinderen hebben betekent misschien dat je dag en nacht zorg voor ze moet dragen, maar ze níet hebben geeft de zorg van: wát ga ik dan met mijn leven doen? Wat wil ik dán? En hoe ga ik dat aanpakken? In het leven zijn er altijd kansen. Daar moet je voor open blijven staan.

Vroeger wilde ik moeder worden of kinderboekenschrijfster. Nou, dan kan ik dus nog schrijfster worden! Je moet altijd blijven kijken naar wat er nog wel is. Zelfs in de rouwfase moet je tegen jezelf zeggen: 'Kom op, er is nog genoeg over.' Er zijn genoeg dingen die ik wél heb. Een goede gezondheid, een prettige plek om te wonen, een goed leven. Ja, het is absoluut een heel goed leven. Zeker nu mijn roman *Erfdeel* op de markt is gebracht. Dat voegt iets toe aan mijn leven. En in mijn hoofd ontstaat alweer een nieuw boek. Maar het gemis blijft. Twee jaar terug was ik op het vliegveld en daar zag ik een jonge vrouw met twee kleine kinderen. Eén kleuter liep aan haar hand en ze had zo'n karretje vol handbagage. Ze werd geholpen door een man en ik hoorde haar bedanken. Ineens schoten mijn ogen vol tranen. Ik dacht tegelijkertijd: tjonge, wat moet ze veel meeslepen, wat een gedoe. Maar o, wat had ik dat graag meegemaakt. Ik was toen vijftig en ik kon wel janken. Idioot hè? Ik dacht: het gaat nooit meer over. Toch levenslang."

Giselles roman *Erfdeel* kost € 22,50 en is een uitgave van Conserve (www.conserve.nl). ISBN 90-5429-224-5.

▷

'Ik mis het papjes en hapjes klaarmaken. En dat er nu **niemand** is die iets van mijn eigenheid erft, dat steekt'